

2016. április 17. – Húsvét 4. vasárnapja
Jn 10,27-30 – „Juhaim hallgatnak szavamra”

Palesztinában a nyájakat a hegyi legelőkön tartják. Éjszakára ellenben karámba terelik őket, megvédve a ragadozóktól és a rablóktól az állatokat. A juhok megismerik pásztoruk hangját, és követik gazdájukat.

Jézus jelzi, hogy ő egy az Atyával, de az őt követő nyájjal is teljes egységben van.

A hasonlat rendkívül találó, beszédes. Az ember is társas lény, szüksége van a csoportra, amelyben él, amelyben élmények érik, és amely biztonságot ad. És szüksége van arra az irányító eszmére, amely Jézusban jelenik meg.

Mi is folyamatosan akarunk azonosulni közösségeinkben szellemileg, lelkileg, és természetesen külsőségeinkben is. Minden nap próbára tesz minket, különösen akkor, ha magunkra maradunk! Fájdalmasan hiányzik az akolmeleg, a tiszta szó, az iránymutatás. Ha nem vigyázunk, a világ könnyen kiragad minket Jézus kezéből, az örök élet ígéretéből.

Kis Imre, Tokaj